

James, Alison - James, L. Adrian 2004. *Constructing Childhood*. New York: Palgrave Macmillan (Kap.5.Education, s.117-139). **Simpson, Brenda** 2000. *The Body as a Site of Contestation in School*. In: Prout,Alan ed.. *The Body, Childhood and Society*.New York: Palgrave Macmillan, s.60-78

Oba texty se vzájemně doplňují a pomáhají tak vykreslit vnímání dětství z pohledu školy, a tedy i (přijmeme-li Bourdieuho a Foucaultovu argumentaci) státu. Podle argumentace první dvojice autorů národní stát potřebuje kontrolu nad školstvím, protože jedině díky němu si z dětí může vychovat občany. Vychováváme-li ne-občany k občanství, potom je vidíme jako pasivní „přijímače vzdělání“. Toto vnímání jde ruku v ruce se standardizací pohledu na děti. Všechny mají stejné potřeby, všechny potom vychováváme a jak ukazuje Simpson i disciplinujeme a kontrolujeme, protože tak jim ukazujeme svoji moc (legitimizujeme postavení učitele jako autority).

Alison a Adrian celou svoji argumentaci začínají tím, že vnímání toho, co je dětství má dva hlavní protagonisty – zákon a děti samotné. Myslím, že bychom do této argumentace měli *přidat i samotné rodiče, nebo blízké sociální okolí dětí*. Děti totiž nevyrostají jen ve vzduchoprázdnu mezi školou a svým vlastním světem. To, jak je vnímají rodiče jistě i zpětně ovlivňuje jejich představy o sobě samých. Rodiče figurují jinak, než jen jako ti, kdo dávají mandát reprezentantům státu k vytváření legislativy.

Kritika „politiky dětství“ (jak ji nazývají Alison a Adrian) spočívá v tom, že skrze standardizaci a vnímání všech dětí jako stejných potom dochází ke stigmatizujícímu nálepkování dětí, které nejsou schopny podávat stejné výkony jako jejich spolužáci. Naopak ve školách, kde fungují studentské rady, kde jsou tudíž děti považovány za aktivní a rovnoprávné agenty sociální styku, děti podávají lepší výkony. Tato argumentace by se právě dala stáhnout na blízké sociální okolí dětí. Pokud se ve školách, kde fungují školní rady výkonnost dětí zvyšuje, *nakolik by se zvýšila, kdyby i doma bylo s dětmi zacházeno jako s rovnocennými partnery. Domnívám se, že účinek by byl o to větší, oč je domácí prostředí pro dítě důležitější jako referenční rámec (primární vztahová skupina). Proto bych se nebála závěry směřované směrem ke školství uplatnit i v obecném diskurzu a přístupu k dětem. Problémem zde však je to, že takováto změna není otázkou jednoho zákona, ale několika generací dětí, které vyrostou v prostředí, kde jsou považovány za svébytné a aktivní. Otázkou však je, jak nastavit hranice odpovědnosti dětí.*